

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 94.447 van 29 maart 2001
in de zaak A. 95.875/VII-22.996.**

In zake : Elly CLAESSEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. SOL,
kantoor houdende te TURNHOUT,
Gemeentestraat 4/6

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat M. BALLON,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Britselei 39.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Elly CLAESSEN
op 22 september 2000 heeft ingediend om de schorsing te
vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de
Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van
21 juli 2000 waarbij het beroep aangetekend tegen de
beslissing van de bestendige deputatie van de
provincieraad van Antwerpen van 30 april 1998 houdende
weigeren van de vergunning aan verzoekster om een
kalverbedrijf, gelegen te 2470 Retie, Hoekstraat 25A,
verder te exploiteren en te veranderen door uitbreiding,
ongegrondd wordt verklaard;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 12 januari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 februari 2001, op welke datum de behandeling van de zaak in verderzetting wordt uitgesteld tot de openbare terechtzitting van 1 maart 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. SOL, die verschijnt voor verzoekster, van Advocaat M. BALLON (op 8 februari 2001) en Advocaat L. VANWALLE (loco Advocaat M. BALLON op 1 maart 2001), die verschijnen voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak in de huidige stand van de procedure zich als volgt aandienen :

1.1. Op 9 oktober 1968 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Oud-Turnhout aan Marcel CLAESSEN, vader van huidige verzoekster, een exploitatievergunning "tot het uitbaten van een

kalverenstal, gelegen Hoekstraat, sectie H nr 219 e en d en 224".

De vergunning, waarin het aantal dieren niet wordt gepreciseerd, wordt verleend voor een termijn van dertig jaar.

Op 20 augustus 1968 wordt aan Marcel CLAESSEN een bouwvergunning verleend voor een "kalverstal", op een perceel gelegen "Hoekstraat, sectie H. nrs. 219 e en d en 224".

De partijen zijn het erover eens dat het kadastraal perceel nr. 224 in de loop der jaren diverse malen gewijzigd, gesplitst en samengevoegd werd.

1.2. Op 20 augustus 1973 wordt aan Marcel CLAESSEN een bouwvergunning afgeleverd voor "het bouwen van een kalverstal" op een perceel gelegen "Hoekstraat, sectie H, nrs. 219m - 224h en 218c".

1.3. Op 15 december 1988 wordt voor Notaris COPPENS een authentieke akte verleden waarbij Marcel CLAESSEN aan verzoekster en haar echtgenoot volgend onroerend goed verkoopt :

"Een blok landbouwgrond met chalet en mestkalverstallen, ten kadaster bekend ter plaatse 'Hoekstraat 25' en 'De Boere Akkers', wijk H delen van nummers 244/A, 224/D, 224/E, en ter plaatse 'Arendonckschenhoek', wijk C deel van nummer 170/A, in totaal groot volgens meting : één hectare negenenvijftig are zevenennegentig centiare".

Verzoekster stelt, hierin niet tegengesproken door de verwerende partij, dat deze verkoop geschiedde in het kader van een verdeling van het bedrijf van Marcel CLAESSEN, waarbij verzoekster één helft kreeg en haar zuster, Hilda CLAESSEN, de andere helft, die achteraf werd doorverkocht aan Bart NIJS.

Verzoekster stelt, hierin evenmin tegengesproken door de verwerende partij, dat de helft van het

bedrijf dat zij van haar vader overkocht ongeveer 550 kalveren telde.

Voor een goed begrip van de zaak weze nu reeds aangestipt dat Bart NIJS door een ministerieel besluit van 18 november 1998 een milieuvergunning verkreeg voor de verdere exploitatie van 552 mestkalveren.

Die vergunning heeft betrekking op het kadastraal perceel nr. 224 h.

1.4. Op 20 november 1997 dient verzoekster een milieuvergunningsaanvraag in bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen.

Die aanvraag, die aanleiding zal geven tot het thans bestreden besluit, strekt tot het bekomen van een vergunning "om een kalverbedrijf voor het houden van 552 mestkalveren (9.4.2.C.2), gelegen te 2470 Retie, Hoekstraat 25A, kadastragegevens (afdeling-sectie-perceelnummer) 2-H-224f, 2-H-224g, verder in bedrijf te houden en te veranderen door uitbreiding met :

- een ondergrondse, dubbelwandige stookolietank van 5.400 l (17.3.6.1.b);
- 2.000 m³ mestopslag (484 m³ reeds vergund) tot een totaal van 2.484 m³ (28.2.c.1.);
- elektromotoren van 6,5 kW (12.4.1)".

1.5. Op 30 april 1998 weigert de bestendige deputatie de gevraagde vergunning.

De vergunning wordt geweigerd omdat verzoekster geen rechten zou hebben op de basisvergunning, en het gevraagde derhalve "zonder voorwerp" is.

1.6. Met een schrijven van 9 juli 1998 gaat verzoekster in beroep tegen deze beslissing.

Verzoekster wijst er onder meer op dat het bedrijf van haar vader sedert 1968 gegroeid was tot

ongeveer 1.100 kalveren en dat het in 1988 verdeeld werd onder zijn beide dochters.

Verzoekster en haar zus verkregen elk de helft van de terreinen alsmede de helft van de kalveren, en zo kwam verzoekster in het bezit van ongeveer 550 kalveren.

1.7. Op 11 december 1998 verklaart de Vlaamse minister bevoegd voor het leefmilieu het beroep ongegrond en wordt de beslissing van 30 april 1998 van de bestendige deputatie bevestigd.

1.8. Het besluit van 11 december 1998 wordt geschorst bij arrest nr. 81.471 van 29 juni 1999 daar op basis van de toendertijd voorgelegde stukken verzoekster in strijd met het in het bestreden besluit gestelde wel leek recht te hebben op een deel van de basisvergunning.

1.9. Hierop herneemt de verwerende partij de beroepsprocedure.

In het kader van die beroepsprocedure worden een aantal adviezen uitgebracht :

- in een schrijven van 5 april 2000 deelt de Vlaamse Milieumaatschappij mee dat zij geen adviesbevoegdheid heeft in dit dossier;
- op 7 april 2000 adviseert de Vlaamse Landmaatschappij ongunstig;
- op 3 mei 2000 brengt de afdeling stedenbouwkundige vergunningen een principieel gunstig advies uit;
- op 12 mei 2000 brengt het hoofdbestuur milieuvergunningen van AMINAL een ongunstig advies uit;

- op 29 mei 2000 brengt de gewestelijke milieuvergunningingscommissie een gedeeltelijk gunstig, gedeeltelijk ongunstig advies uit. Voorgesteld wordt om een vergunning te verlenen voor 378 mestkalveren, doch ze te weigeren voor 174 mestkalveren;
- op 31 mei 2000 brengt de Vlaamse Landmaatschappij nog een bijkomend advies uit betreffende de mestafzet in het verleden.

1.10. Op 21 juli 2000 wordt het thans bestreden besluit genomen : verzoeksters beroep wordt ongegrond verklaard en het deputatiebesluit van 30 april 1998 wordt bevestigd.

De voornaamste overwegingen zijn de volgende :

"Overwegende dat de exploitatievergunning van 9 oktober 1968 toelating verleent voor de exploitatie van 'een kalverenstal, gelegen Hoekstraat, Sectie H, nr. 219 e en d en 224'; dat het hier duidelijk gaat over een vergunning voor één stal, zonder vermelding van het aantal dieren; dat anderszins redelijkerwijs mag aangenomen worden dat het aantal stallen in de exploitatievergunning zou vermeld geweest zijn;

Overwegende dat, alhoewel de vergunning van Bart NIJS hier niet ter discussie kan gesteld worden, het toch essentieel is te vermelden dat Bart NIJS op de Hoekstraat 25 vergund is voor het houden van 552 mestkalveren in een andere stal of stallen (vermits het niet duidelijk is of hier moet gesproken worden van één stal bestaande uit drie duidelijk afgescheiden delen, of van één stal; in dit besluit zal de huisvesting van de dieren, horend bij de exploitatie van Bart NIJS, vermeld worden als één stal); dat beide bedrijven (op naam van Bart NIJS en Elly CLAESSEN) zijn gegroeid uit de inrichting, vergund op naam van Marcel CLAESSEN; dat zoals reeds werd gesteld, redelijkerwijs mag aangenomen worden dat deze een vergunning had voor één stal voor mestkalveren, zonder specificatie van het aantal;

Overwegende dat uit het dossier van Bart NIJS blijkt (advies van de VLM in eerste aanleg), dat er in 1968 een stal van 40 meter op 15,23 meter zou zijn vergund (totale oppervlakte 600 m²), en dat er slechts 252 mestkalveren konden gehouden worden; dat er in het dossier van Elly CLAESSEN een plan is gevoegd van een bouwterrein, gelegen op kadastraal perceel sectie H, nrs. 219d-e en 224; dat de

afmetingen van de stal, ingetekend op dit plan, 16 meter op 40 meter zijn, wat overeenkomt met de vaststelling van de Vlaamse Landmaatschappij; dat uit de nummering van de kadastrale percelen kan afgeleid worden dat dit een plan is, horend bij de aanvraag voor de exploitatievergunning van 1968;

Overwegende dat uit samenlegging van de plannen, horend bij de vergunningsaanvragen van Bart NIJS en Elly CLAESSEN, blijkt dat beiden elk één kalverstal uitbaten, waarbij de twee stallen naast elkaar gelegen zijn, gescheiden door een gemeenschappelijke oprit;

Overwegende dat de Bestendige deputatie van Antwerpen op 19 augustus 1993 de melding van respectievelijk 640 en 550 grote zoogdieren op naam van Hilde CLAESSEN en Elly CLAESSEN niet heeft geakteerd, vermits dergelijke uitbating reeds vergunningsplichtig was voor 3 april 1990 (deze meldingsprocedure viseerde niet-ingedeelde inrichtingen die door een wijziging van de indelingslijst dit plots wel werden); dat door een eventuele aktename er plots 1140 mestkalveren op de Hoekstraat 25 zouden zijn vergund in meerdere stallen;

Gelet op het feit dat het College van burgemeester en schepenen op 16 april 1996 akte heeft genomen van de overname van de vergunning van Marcel CLAESSEN door Bart NIJS; dat hierbij niet wordt gesproken over een 'gedeeltelijke overname', doch dat hierbij expliciet 'de overname van de vergunning voor de exploitatie van een kalverenstal (568 stuks)' als voorwerp van de overname wordt vernoemd; dat, gelet op voorgaande paragrafen, de vermelding van het aantal van 568 mestkalveren in tegenstrijd lijkt te zijn met het in vorige paragraaf vermelde besluit van de Bestendige deputatie; dat het College hier blijkbaar verkeerdelijk de indruk wekt als zou er een vergunning bestaan voor 568 stuks mestkalveren; dat er echter niet op dit besluit van het College van burgemeester en schepenen kan teruggekomen worden;

Overwegende dat er, sinds het verlenen van de vergunning aan Marcel CLAESSEN op 9 oktober 1968 voor de exploitatie van een kalverenstal, nooit enige exploitatie- of milieuvergunning voor uitbreiding van de inrichting, gelegen te Retie, Hoekstraat 25 is afgeleverd; dat de verklaring van een oud-schepen van de vroegere gemeente Oud-Turnhout niet in de plaats kan treden van een materieel bewijs van vergunning;

Overwegende dat de beroeper ter zitting van de Gewestelijke milieuvergunningscommissie op 29 mei 2000 toegaf dat 'in de basisvergunning van 9 oktober 1968 er twee stallen stonden voor de exploitatie van 200 mestkalveren' (pag. 6 van het verslag); dat dient gepreciseerd te worden dat de exploitatievergunning slechts gewag maakt van 'een kalverenstal'; dat er bijgevolg mag besloten worden dat beroeper wel

degelijk op de hoogte was dat er slechts 200 mestkalveren vergund waren in één stal;

Overwegende dat op dezelfde zitting beroeper toegaf dat er vijf stallen opgericht zijn op de locatie Hoekstraat 25 (pag. 6 van dit verslag), zijnde drie stallen behorend aan Bart NIJS, en twee stallen, behorend aan Elly CLAESSEN; dat het uitermate onlogisch lijkt dat er met de omschrijving 'een kalverenstal' in de vergunning van 1968 vijf stallen zouden zijn bedoeld voor 1.100 dieren; dat er hoe dan ook een plan bij de exploitatievergunning hoort, en dat het niet vermelden van het exact aantal dieren geen vrijbrief kon inhouden om meer dieren te houden dan kon afgeleid worden uit dit plan; dat zoals reeds in een vorige paragraaf is vermeld, er in het dossier een plan aanwezig is voor één stal op de percelen, waarop de exploitatievergunning van 1968 vermoedelijk slaat;

Overwegende dat het aangeven van dieren aan het Ministerie van Landbouw of aan de Vlaamse Landmaatschappij geen alternatief vormt voor het aanvragen van een geldige vergunning voor het uitbreiden van een inrichting;

Overwegende dat de exploitant in haar beroepschrift enerzijds stelt dat de bouwvergunning, verleend door de gemeente Retie op 20 augustus 1973, hoort bij de exploitatievergunning, afgeleverd door de gemeente Retie op 9 oktober 1968;

dat zij anderzijds, ter zitting van de Gewestelijke milieuvergunningscommissie van 29 mei 2000, beweert dat 'de vijf stallen, die kunnen worden ontwaard op de kadastrale plannen, zijn gebouwd met de bouwvergunning welke werd verleend aan de heer Marcel CLAESSEN op 20 augustus 1968' (pag. 6 van het verslag); dat de exploitant dus blijkbaar zelf niet meer exact weet welke bouwvergunning hoort bij de exploitatievergunning;

Overwegende dat beroeper argumenteert dat in 1988 de vergunning van Marcel CLAESSEN gelijk is verdeeld over Hilde CLAESSEN en Elly CLAESSEN, en dat zij bijgevolg recht heeft op de helft van de vergunning van Marcel CLAESSEN; dat dit dan eigenlijk zou inhouden dat beroeper hoogstens aanspraak zou kunnen maken op 100 mestkalveren; dat deze redenering echter niet opgaat, vermits een onderlinge afspraak (al dan niet notarieel vastgelegd) ter verdeling van goederen geen doorslaggevend element kan zijn bij de milieuhygiënische afweging vervat in de behandeling van een vergunningsaanvraag;

Overwegende dat beroeper wel degelijk op de hoogte diende te zijn van de illegale uitbating van vier van de door haar vernoemde vijf stallen;

Overwegende dat door de overdracht van de vergunning van Marcel CLAESSEN aan Bart NIJS en de daaropvolgende vergunning voor verdere exploitatie, er moet vanuit gegaan worden dat beroeper niet beschikt over een geldige milieuvergunning;

Overwegende dat hierdoor de vergunde mestproductie van deze inrichting nihil is;

Overwegende dat de milieuvergunningsaanvraag op naam van mevrouw CLAESSEN Elly, het verder exploiteren betreft van 552 mestkalveren, wat overeenkomt met een gewenste vergunde mestproductie van 1.987,2 kg P_2O_5 en 5.796 kg N; dat de aanvraag bijgevolg een exploitatie betreft met stijging van de vergunde mestproductie;

Overwegende dat deze aanvraag dus strijdig is met artikel 33ter, §1, 1° van het Mestdecreet, dat stelt dat zeker geen milieuvergunning kan worden verleend voor verandering van een bestaande veeteeltinrichting die een verhoging van de vergunde mestproductie tot gevolg heeft";

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoekster als eerste middel (in het verzoekschrift genoemd tweede middel) aanvoert wat volgt :

"De weigering wordt gebaseerd op het feit dat verzoekster geen rechten zou kunnen laten gelden op de basisvergunning.

Dat de bestreden beslissing zich aansluit bij de redenering dat verzoekster geen rechten zou kunnen laten gelden op de basisvergunning van wijlen haar vader Marcel CLAESSEN.

Dat deze redenering juridisch niet correct is.

Dat de vergunning op 9/10/68 werd afgeleverd onder de volgende omschrijving :

'eenparig wordt goedkeuring verleend aan de vraag van de Heer CLAESSEN Marcel tot het

uitbaten van een kalverenstal, gelegen Hoekstraat, sectie H 219 e en d en 224'.

Dat de kalverstallen door vader CLAESSEN stelselmatig werden uitgebreid op basis van regelmatig verkregen bouwvergunningen waarbij de bevoegde overheid uiteraard bij het optrekken van de nieuwe gebouwen steeds melding kreeg van de uitbreiding en het doel ervan.

Dat verzoekster de huidig nog bestaande toestand overkocht van haar vader.

Dat verzoekster ten bewijze van het gegeven dat de Gemeente steeds op de hoogte is gebleven van de uitbreiding der kalverstallen, én ermede heeft ingestemd, een verklaring voorlegt van de voormalige bevoegde Schepen van de gemeente Oud Turnhout luidende als volgt :

'Ondergetekende JONCKERS Hugo, voormalig schepen van de gemeente Oud Turnhout verklaart bij deze dat de stallingen, voorheen eigendom van de Heer Marcel CLAESSEN, Hoekstraat 7 te 2360 OUD TURNHOUT, gelegen op zelfde adres sectie H nr. 219 E en D en 224 steeds als vergund worden beschouwd, ook de stallingen die nadien zijn bijgebouwd en dewelke thans eigendom zijn van mevr. Elly CLAESSEN.

De vergunde toestand is gebaseerd op het eenparig besluit van het College van Burgemeester en Schepenen van de Gemeente Oud Turnhout dd. 9/10/68 dewelke akkoord is gegaan met de uitbreiding van de kalverstallen en de erin geplaatste dieren ...'

Dat tevens dient vastgesteld dat de basisvergunning dd. 1968 is verleend eveneens voor perceel, kadastraal gekend sectie H nr. 224, zijnde het perceel dat door verzoekster werd aangekocht en waarop haar stallingen zich bevinden.

Dat bij de verkoop van de onroerende goederen door de vader van verzoekster aan haarzelf anno 1988 de notaris uitdrukkelijk melding maakt van het feit dat 'het plan van verdeling en de aard der akte ter inzage werd voorgelegd aan het College van Burgemeester en Schepenen en aan de gemachtigde Ambtenaar, waarop nooit enige reactie kwam'.

Dat de overheid zich derhalve niet kan beroepen op onwetendheid, doch integendeel vaststaat dat zij zich steeds akkoord heeft verklaard met de bestaande toestand.

Dat verzoekster derhalve wel degelijk haar rechten op de basisakte kan laten gelden teneinde een nieuwe vergunning te bekomen.

(...)

Bestrijding van de nieuwe argumentatie opgenomen in de bestreden beslissing.

1. Volstrekt ten onrechte suggereert het bestreden besluit dat verzoekster niet zou weten hoe het

probleem historisch gezien is ontstaan, en op welke basis de vergunningen werden verleend.

Tevens wordt ten onrechte gesteld dat er reeds in 1968 1.100 kalveren zouden zijn gestald.

Verzoekster verwijst naar haar feitelijke uiteenzetting, die duidelijk is en een overzicht geeft van de verschillende gebeurtenissen, bouw- en milieuvergunningen.

2. Het bestreden besluit spreekt zichzelf tegen waar het stelt dat de vergunning van vader CLAESSEN integraal en volledig aan Bart NIJS zou zijn overgedragen.

Integendeel, aan Bart NIJS wordt een bepaald aantal dieren vergund, nl. slechts de helft van het aantal gestalde en vergunde dieren (1.100 kalveren).

Het bestreden besluit meent uit de omschrijving van de vergunning van Bart NIJS argumenten te kunnen putten in huidig dossier. Hoe één en ander geformuleerd wordt in het besluit, dat de vergunning voor Bart NIJS toestaat, is verzoekster uiteraard niet tegenstelbaar.

De lezing van deze vergunning brengt evenwel geen enkel nadeel aan de door verzoekster opgeworpen argumentatie. De 'vergunning' van Bart NIJS betreft enkel een akteneming van de overname van de vergunning voor een expliciet vermeld aantal dieren (nl. 568 waarmee dan blijkbaar 552 kalveren worden bedoeld).

De akteneming vermeldt duidelijk een getal, nl. 568 stuks, hetgeen uiteraard betekent dat de vergunning slechts voor dit getal wordt overgedragen, en het restant van de vergunning (nl. 1.100 min 568) niet mede wordt overgedragen en volkomen toebedeelbaar blijft.

Uit deze akteneming concludeert het bestreden besluit dus iets, wat er niet in vermeld staat, nl. dat de integrale totale vergunning aan Bart NIJS wordt overgedragen.

En dit uiteraard voor zover dit belang heeft in huidig dossier, vermits het dossier Bart NIJS een res inter alios acta is die niet aan verzoekster tegenstelbaar is.

Vaststaand is dat de basisvergunning verleend werd, ook voor het door verzoekster aangekochte perceel (nr. 224) en de vergunning, na de bouwwerken in 1973, werden erkend ten belope van 1.100 kalveren.

3. Het bestreden besluit stelt bovendien -en dit eveneens ten onrechte- dat Bart NIJS de basisvergunning van 1968 overnam.

Bart NIJS verkrijgt immers een vergunning voor 552 kalveren, zijnde de helft van het aantal dieren aanwezig in 1988, moment waarop vader CLAESSEN het bedrijf in twee delen verkocht aan zijn twee dochters.

Nochtans stelt het bestreden besluit dat vader CLAESSEN in 1968 slechts 252 mestkalveren hield.

Door een vergunning toe te kennen van 552 mestkalveren wordt impliciet erkend dat het aantal dieren waarop de vergunning slaat, niet beperkt is tot de 252 dieren anno 1968, maar wel de 1.100 dieren die er in 1988 aanwezig waren.

Desbetreffend verwijst verzoekster nogmaals, en ten overvloede, naar de verklaring van de schepen JONCKERS van de gemeente OUD TURNHOUT die uitdrukkelijk bevestigt dat alle dieren vergund waren.

4. Eveneens ten overvloede verwijst verzoekster naar haar stavingsstukken, en meer bepaald de land- en tuinbouwtelling 1992 en de aangiftes mestbank dd. 92 tot 98, waarin telkens sprake is van een aantal dieren van ong. 550.

5. Het bestreden besluit stelt dat de basisvergunning slechts zou slaan op één stal, dewelke dan later (samen met andere stallingen) door Bart NIJS zou zijn aangekocht. Deze stal zou 252 dieren kunnen herbergen.

Dat de vraag zich dan stelt (zie supra) waarom Bart NIJS een vergunning wordt verleend voor 552 dieren.

Dat tevens dient opgemerkt dat de vergunning van 1968 is afgeleverd ook voor het perceel 224, zijnde het perceel dat door verzoekster werd aangekocht.

6. Aangezien het bestreden besluit verzoekster volledig onjuist citeert (op p. 12, tweede paragraaf).

Dat verzoekster zeer duidelijk heeft gesteld dat de basisvergunning werd afgeleverd voor een bepaald perceel (waaronder het perceel dat door haar werd aangekocht), en zonder beperking van enig aantal.

Dat verzoekster nooit heeft gezegd dat de basisvergunning beperkt zou zijn geweest tot 200 dieren.

7. Aangezien dhr. Auditeur in zijn advies de middelen van verzoekster als ernstig weerhield.

Dat hij bijkomend onderzoek gelastte mbt de ligging van de percelen, de kadastrale nummering en het plan van de gebouwen.

Dat verzoekster deze stukken voorbracht.

Dat van tegenzijde evenwel geen enkele repliek en/of nuttig stuk werd voorgelegd.

Dat na voorlegging van de gevraagde stukken kon worden nagegaan dat (het) standpunt van verzoekster juist is.

Dat dit ook de reden is waarom van tegenzijde geen verzoek tot verderzetting van de procedure meer werd ingediend.

Dat het besluit ten gronde derhalve niet alleen op proceduriële, maar ook op inhoudelijke redenen is gebaseerd.

Dat men zich van tegenzijde niet heeft gehouden aan de inhoud van het arrest, en opnieuw een tegenstrijdig besluit heeft genomen, hetgeen uiteraard niet kan";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in de nota daarop antwoordt :

"Verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing ten onrechte gebaseerd is op het feit dat verzoekende partij geen rechten zou kunnen laten gelden op de basisvergunning.

Verzoekende partij laat na te vermelden welke substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven norm hiermee zou geschonden worden door de Minister of waar de Minister zich schuldig zou gemaakt hebben aan overschrijding of afwending van macht.

Het door verzoekende partij ingeroepen middel is ontvankelijk, doch ongegrond minstens niet ernstig.

Verzoekende partij stelt dat de kalverstallen stelselmatig door vader CLAESSEN werden uitgebreid op basis van regelmatig verkregen vergunningen.

Terwijl verzoekende partij niet aantoonst dat er een geldige vergunning werd bekomen voor het uitbreiden van de inrichting. Dat de basisvergunning immers werd bekomen voor één kalverstal.

Dat de Minister terecht heeft geoordeeld dat de verklaring van een oud-schepen van de vroegere gemeente Oud-Turnhout niet in de plaats kan treden van een materieel bewijs van vergunning.

Dat de Minister tevens terecht heeft opgemerkt dat een onderlinge afspraak (al dan niet notarieel vastgelegd) ter verdeling van goederen geen doorslaggevend element kan zijn bij de milieuhygiënische afweging vervat in de behandeling van een vergunningsaanvraag.

Het middel faalt naar recht.

(...)

Bestrijding van de nieuwe argumentatie opgenomen in de bestreden beslissing

Verzoekende partij laat nog maar eens na aan te duiden welke substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven normen werden geschonden of waar de Minister haar macht heeft overschreden of afgewend.

Met de opmerkingen van verzoekende partij, die bovendien niet als middel worden voorgebracht, dienaangaande kan dan ook geen rekening worden gehouden.

Verzoekende partij gaat er daarenboven ten onrechte van uit dat er ooit een vergunning werd afgeleverd voor 1.100 dieren. De exploitatievergunning die in 1968 aan vader CLAESSEN werd verleend, vermeldt geen specificaties aangaande het aantal vergunde dieren. De vergunning heeft enkel betrekking op de uitbating van één kalverenstal.

De bouwvergunningen die later werden afgeleverd zijn geen exploitatievergunningen voor het houden van 1.100 kalveren.

Zoals de Minister terecht heeft opgemerkt kan de verklaring van een oud-schepen niet in de plaats treden van een materieel bewijs van vergunning en dat het aangeven van dieren aan het Ministerie van Landbouw of aan de Vlaamse Landmaatschappij geen alternatief vormt voor het aanvragen van een geldige vergunning voor het uitbreiden van een vergunning.

Dat verzoekende partij opmerkt dat de vergunning die Bart NIJS werd verleend haar niet tegenstelbaar zou zijn. Dit impliceert ook dat verzoekende partij er geen rechten/argumenten kan uitputten";

2.1.3.1. Overwegende dat de redenering die leidde tot het bestreden besluit (zie punt 1.10.) samengevat neerkomt op wat volgt :

- op 9 oktober 1968 werd een exploitatievergunning verleend voor één kalverenstal, zonder specificatie van het aantal dieren. Op het plan horende bij die exploitatievergunning is één stal aanwezig. Die stal was 40 meter op 15,23 meter. In zulk een stal kunnen slechts 252 mestkalveren gehouden worden;
- sinds het verlenen van de vergunning van 9 oktober 1968 werd er nooit enige exploitatie- of milieuvergunning voor de uitbreiding van de kalverenstal, gelegen aan de Hoekstraat nr. 25 te Retie, verleend;
- op 16 april 1996 nam het college van burgemeester en schepenen akte van de overname van de vergunning van Marcel CLAESSEN door Bart NIJS. Daarbij wordt niet gesproken van een gedeeltelijke overname, maar van de overname van een vergunning voor de exploitatie van een kalverenstal (568 stuks). Het college van burgemeester en schepenen wekt de verkeerde indruk dat er een vergunning zou bestaan voor 568 mestkalveren, doch het besluit van het college van burgemeester en schepenen is definitief; er kan aldus niet worden op teruggekomen;
- uit een en ander volgt dat verzoekster niet over een geldige milieuvergunning beschikt voor de exploitatie van haar 552 mestkalveren;

- bijgevolg is de vergunde mestproductie nihil, zodat de aanvraag een exploitatie betreft met stijging van de vergunde mestproductie. Zulk een aanvraag is strijdig met artikel 33ter, § 1, 1° van het meststof-fendecreet;

2.1.3.2. Overwegende dat uit de thans neergelegde stukken en uit de door de partijen ter terechtzitting gegeven toelichting blijkt wat volgt :

- op 20 augustus 1968 wordt aan Marcel CLAESSEN, vader van verzoekster, een bouwvergunning verleend met betrekking tot een perceel gelegen te Oud-Turnhout (Retie), sectie H, nr. 219 d-e en 224. Het gaat om een bouwvergunning voor een stal met afmetingen van 15,23 meter op 40 meter, waarin 252 kalveren konden worden gehouden;
- op 9 oktober 1968 wordt aan Marcel CLAESSEN een exploitatievergunning verleend voor het uitbaten van "een kalverenstal" zonder nadere precisering van het aantal dieren, dit op de percelen nrs. 219 e en d en 224 van afdeling 2, sectie H, van Retie;
- op 24 juni 1973 dient Marcel CLAESSEN een bouwaanvraag in voor "het bouwen van kalverstallen" op de percelen nrs. 219 m, 224 h en 218 c. Die vergunningsaanvraag wordt ingewilligd met een beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 20 augustus 1973. Op grond van die vergunning wordt overgegaan tot de bouw van vier mestkalverenstallen. In de vijf stallen samen worden 1.100 mestkalveren gehouden;
- het wordt niet betwist dat het kadastraal perceel nr. 224 in de loop der jaren diverse malen gewijzigd, gesplitst en samengevoegd werd. Na de laatste kadastrale wijziging blijken drie stallen gebouwd op het perceel nr. 224 h dat naderhand aan Bart NIJS is gaan toebehoren en twee stallen staan gebouwd op het perceel nr. 224 f, dat toebehoort aan verzoekster. De

stal die werd gebouwd met de vergunning verleend op 20 augustus 1968 is één van de drie stallen die zich bevinden op het perceel nr. 224 h en behoort dus toe aan Bart NIJS;

2.1.3.3. Overwegende dat de vraag rijst of op basis van de thans voorliggende gegevens verzoekster op het ogenblik van haar vergunningsaanvraag van 20 november 1997 over een vergunning beschikte voor de exploitatie van de haar toebehorende stallen die op het perceel nr. 224 f zijn gebouwd; dat verzoekster van oordeel is dat zij op grond van de vergunning van 9 oktober 1968 daarop aanspraak kan maken; dat in de huidige stand van de procedure lijkt te moeten worden aangenomen dat de exploitatievergunning van 9 oktober 1968 voor het uitbaten van "een kalverenstal" sloeg op de stal waarvoor op 20 augustus 1968 een bouwvergunning werd verleend en waarin maximum 252 kalveren kunnen worden gehouden; dat het feit dat de basisvergunning van 9 oktober 1968 geen dieren aantallen vermeldt, niet lijkt in te houden dat daarmee ook een exploitatievergunning werd verleend voor de vier andere stallen die met de bouwvergunning van 20 augustus 1973 werden opgetrokken; dat in de basisvergunning immers slechts sprake is van een mestkalverenstal in het enkelvoud; dat daarenboven overeenkomstig artikel 15 van het ARAB exploitatievergunningen na twee jaar vervielen indien zij niet werden gebruikt;

2.1.3.4. Overwegende dat ter terechtzitting de raadsman van verzoekster nog aanvoert dat op basis van het ARAB voor de exploitatie van 1.100 kalveren geen exploitatievergunning was vereist en dat het gegeven dat een bouwvergunning voor de stallen werd verleend voldoende was om de daarin ondergebrachte dieren te mogen houden; dat prima facie het standpunt van verzoekster niet kan worden gevolgd; dat, immers, met

een koninklijk besluit van 27 september 1976 tot wijziging van hoofdstuk II, B, van titel 1 van het ARAB een vergunningsplicht klasse 2 werd opgelegd voor grote zoogdieren, zoals kalveren, indien de inrichting meer dan 500 dieren omvatte, zelfs indien de stallen in agrarisch gebied waren gelegen; dat artikel 25 van hetzelfde reglement bepaalde dat, indien inrichtingen vergunningsplichtig werden nadat ze in bedrijf werden gesteld, de exploitatie ervan mocht worden voortgezet mits naleving van een aantal formaliteiten; dat, voor wat betreft inrichtingen van klasse 2, binnen de zes maanden na het van kracht worden van het indelingsbesluit het bestaan van de inrichting onder voorlegging van een plan aan het college van burgemeester en schepenen diende te worden gemeld, dat van deze verklaring akte nam; dat vooralsnog niet blijkt dat voor de 1.100 kalveren die toendertijd werden gehouden zulks is gebeurd; dat het aanvragen van een bouwvergunning in 1973 bezwaarlijk kan gelden als een melding in het kader van een in 1976 ontstane meldingsplicht;

2.1.3.5. Overwegende dat, aangezien de exploitatievergunning verleend op 9 oktober 1968 niet sloeg op de twee stallen die eigendom zijn van verzoekster, en geen andere exploitatie- of milieuvergunning of een aktename die geldt als vergunning -een verklaring van een voormalig schepen van de gemeente Oud-Turnhout heeft prima facie niet de waarde van een vergunningsbesluit-voorhanden blijkt te zijn, in de huidige stand van de procedure blijkt dat de verwerende partij terecht heeft geoordeeld dat verzoekster niet beschikte over een geldige vergunning voor de uitbating van de kalverenstallen die zij met haar vergunningsaanvraag, die tot het bestreden besluit heeft geleid, verder wenste te exploiteren; dat derhalve het verlenen van de gevraagde vergunning een stijging van de vergunde

mestproductie zou impliceren, hetgeen in strijd is met artikel 33ter, § 1, 1°, van het meststoffendecreet van 23 januari 1991; dat het gegeven dat in het besluit van 16 april 1996 op naam van Bart NIJS ten onrechte akte werd genomen van 552 dieren, zijnde de helft van de 1.100 dieren die in de vijf stallen werden gehouden, en hem op 18 november 1998 een milieuvergunning werd verleend voor de verdere exploitatie van 552 mestkalveren, terwijl de basisvergunning slechts sloeg op een stal voor 252 dieren, niet tot de conclusie kan nopen dat in weerwil van het hiervoren overwogene verzoekster wél moet worden geacht over een basisvergunning voor 552 mestkalveren te beschikken;

2.1.3.6. Overwegende dat de overige kritiek die verzoekster aangaande "de nieuwe argumentatie opgenomen in de bestreden beslissing" levert, niet van aard lijkt om tot de onwettigheid van die beslissing te besluiten;

2.1.3.7. Overwegende dat het middel niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster als tweede middel (derde in het verzoekschrift) de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel, doordat Bart NIJS zich op de basisvergunning van vader CLAESSEN mocht beroepen en aldus met een ministerieel besluit van 18 november 1998 een milieuvergunning kreeg voor de exploitatie van 552 mestkalveren, terwijl verzoekster zich niet mocht baseren op deze basisvergunning en daardoor geen vergunning voor 552 kalveren kreeg;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat enkel Bart NIJS de exploitatievergunning van vader CLAESSEN die betrekking had op één stal heeft overgenomen, zodat verzoekster niet dezelfde rechten kan laten gelden als Bart NIJS;

2.2.3. Overwegende dat bij de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de stal waarvoor in 1968 een bouw- en exploitatievergunning werden verleend, de stal is die op het perceel 224 h is gelegen en die aan Bart NIJS toebehoort en dat aldus verzoekster geen rechten kan laten gelden op de basisvergunning; dat dienvolgens het gelijkheidsbeginsel niet werd geschonden; dat het gegeven dat Bart NIJS een milieuvergunning heeft verkregen voor 552 mestkalveren, daar waar zijn basisvergunning slechts sloeg op een stal voor 252 mestkalveren, voor verzoekster geen recht op een milieuvergunning kan opleveren, tegen de vigerende milieureglementering in; dat een schending van het gelijkheidsbeginsel niet kan gestoeld zijn op een onwettigheid;

2.3. Overwegende dat ter terechtzitting de raadsman van verzoekster uitdrukkelijk afstand doet van het derde en het vierde middel (in het verzoekschrift het vierde en het vijfde middel genoemd);

2.4. Overwegende dat geen der aangevoerde middelen ernstig is; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op negenentwintig maart tweeduizend en
een, door :

Mevr. M.-R. BRACKE,
A. WIJNANTS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.